

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens à Juliano Apostata Jmperatore, perducitur vsque ad obitum
Theodosii Augusti: continet annos XXXIV.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 368. Damasi Pap. Annus 2. Valentiniani Valentis Imp. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14548

Gr. Nyl. in laud. Basil.

germanus eiusdem Basilii Gregorius & Nylenus; tum etiam sanctum Basilium patrimonium ipsum in pauperes erogasse; Cum, inquit, fames aliquando graui & saeva tam inquam urbem, in qua habitabat, quam omnem urbem subditam regionem affligeret: venditi sunt praedicti & possessionibus, atque pecuniis in alimenta conuersi; cum etiam rarij esset, vt illi, qui vultu sibi prouidissent & inhiisiti essent, ea, quae ad mensam & victum pertinent, sibi conseruare & suppeditare possent: ille per omne tempus famus, cum eos, qui vndeque confluerent, tum inuenturam totius urbanae plebis alere perscrutatur, adeo vt etiam ludaeorum liberis huius benignitatis & liberalitatis ex aequo participes faceret. Nihil enim profusius interit, vt rursus per vos elegerim quos, an per aliam aliquam materiam & occasione diuinum mandatum excipatur. haec Nylenus, atque de his haecenus: sequentis iam annis aggrediamur.

IESU CHRISTI Annus 368.

DAMASTI PAP. VALENTINIANI IMP. s. ANNUS 2. VALENTIS

I. Praefectura Praetextati & Ammiana

ANNO sequitur Christi trecentesimo sexagesimo octauo, adscriptus publicis Fastorum indicibus Consulatu secundo duorum Augustorum Valentinianni atque Valentis, quo in Urbana praefectura subrogatur Romae Praetextatus, de quo sic Ammianus lib. 17: Haec inter Praetextatus praefecturam Urbis sublimis curans, per integritatis multitudine actus & probitate, quibus ab adolescentia rutilantis meliorum, adoptiuus est. quod raro contingit, vt cum timeretur, amorem non perderet cunctorum, minus firmari solitum erga iudices formidatos. Cuius auctoritate, instig. veritatis suffragis, tumultu lenito, quem Christianorum iurgis concitauerant, passim. Vrsicino, alta quae pari tam propicio cunctorum Romanorum apertissima adolebat, gloria clari Reitoris complera & vitula disponens. haec Ammianus de Praetextato Urbis praefectura hoc ipso anno post Viuentium insignitos, quod & complura ad ipsum, isdem huius anni Consulibus, Imperatorum rescripta exploratum reddant.

Vrsino

II.

De expulsiōe vero Vrsicini ab Urbe facta à Praetextato (vt ex Ammiano dictum est) mentio habetur in Valentinianni rescripto ad eundem Praetextatum, quod extat cum aliis in peruersto codice Vaticano, in quo scripte sunt epistolae complurium Romano-rum Pontificum: ita enim rescriptum se habet de restitutione basilicae schismaticis occupatae.

Rescriptum de reddenda basilica Damastio

Imp. Praetextate, Dissensionis euulore sublato, omni causa discordiae opienda est, ne aliqua remanente materia, nihil proficere viderio sustulisse fontem iurgiorum, Praetextate parens charissime. Quamobrem praecelsa sublimitas tua, Defensoris Ecclesiae Urbis Romae, sine Damasti sacra legum Antistitis petitione perspecta, qua vna tantum Ecclesia ex Catholica religionis obsequio a dissidentibus adhuc dicitur retentari: Quoniam pro publica securitate met uendum est, ne aliquis hinc iterum tumultus orietur (quandoquidem non parua sit separationis effugies, vt tale aliquid potuero oclusum Damastio iam inebui aperire: vt singulis vniuersis, cognoscant, quo vnitatis studiu colenda sit, qua omnibus pace viuendum: cum ecclesiae restituti plenissimam possulet congregationem vbiq. promissa concordia. haec de reddenda basilica Valentinianus. De pelendis vero ab Urbe sociis Vrsicini, ad eundem quoque Praetextatum sic scripsit.

III. Rescriptum de tollendis vrbibus schismaticis

Ea nobis immata est moderatio, vt publicam disciplinam sine cuiusquam calamitate munire cogitamus. Itaq. quoniam ammarum aduersarum occasibus non satemus Vrsicini sociis & ministris, quos praecelsa sublimitas tua propter quietem Urbis aeterna de medio potuit esse tollendor: Roma tantum, cuius tranquillitati studemus, excepta, vbi cunctae valuerint absque religionis iniuria (vt peregrinari potius, quam exulare videantur) proprio licet iure versari, Praetextate Parens charissime. Neque enim interit nostra, quem habitatiōis eligent locum, dummodo inuentus dissensionis ablati,

firma sit rursus in plebe concordia. Dat. pridie Idus. Jun. A. A. II. Cos. Indulget & illud quoque postea Imperator, vt qui ex pulsi fuerant in Urbem reuocarentur, ita tamen, vt si quid tumultus eierent, multarentur grauiori supplicio, rescriptum autem sic se habet:

Abe Praetextate charissime. Nobis licet in ista videatur fuisse vinctus, qui illic tumultu ante exercitiam factionem sedat, vbi maxime debet esse concordia, scilicet in ecclesia, vel sede, vel caesa, quarum rerum vtraque molestiam possidet & cultum: Tamen nos omnes, qui nuper propter illum tumultum deportatione damnati sumus, & propria lenitate naturae, & ipsius religionis ac legis concepit, ratione miseranter, Praetextate charissime ac incunctisime. Cunctos iugiter, qui sunt eius foris & culpa, praecelsa sublimitas tua nobis auctoritate iudicij liberabit. Hanc vero formam tenebit in posterum, vt si quidem pristino statui restituti aliquid spiritus iterum gesserint inquieto, quo tranquillitas reformata seruetur: severissima in eos sententia proferatur. Nullam enim possunt veniam promereri, qui non desinant peccare post veniam. haecenus indulgentia collata schismaticis ad Praetextatum. Quoniam modo autem iidem schismatici, quod non haberent intra Urbem basilicam, nec communicare vellent cum Damaso, extra urbem in suburbis conuentus agent, ex quo mererent longius ab urbe relegati, suo loco dicemus: quod enim ea sub Olybrii praefectura sequenti anno contigisse, certum apparet ex rescriptis ab eodem Valentinianno ad Olybrium datis, in eum annum illa reuocamus.

IV.

Auc Rescriptum de indulgentia

Hoc eodem anno sub eadem praefectura Praetextati contigisse cladem Moguntia: illatam ab Alemannis, Ammianus et ceteratur, cum ait: Sub idem fere ter. pas, Valentinianno ad expeditionem ea. No. vrrebatur profecto, Alemannus Bagalif-rando nomine, diu praefectus quod cogitabat, Moguntiacum praesidium vacuum cum expeditu ad latrocinandum latenter irrupit. Et quoniam casu Christiani ritus inuenit celebrari solemnitate, imprompte cuiusq. modi fortune virilium & muliebrium, sexum cum supplicite non parua indigentia abluat, haec ipse. Porro dicitur haec est illa clade, cuius S. Hieronymus ab his verbis meminit, cum ad Ageruchiam scribens huius saeculi funestos casus commemorat, dicens: Moguntiacum nobilis quoniam cunctis capta atque saluata est, & in ecclesia multa hominum nulla trucidata. de ea enim suo loco dicendum.

V.

Clades Moguntina

Sed & Oriens rursus terrae motibus hoc anno in Asia vexatus est, & non sine dubio quodam prodigio Nicaea vrbis terrae tremore collapsa, in qua fides antea conscripta atque probata mox ob diuam Arianorum persecutione, nisi Deus reliquisset semen, penitus videri potuisset extincta, ait enim Socrates et: Anno proximo, Valentinianno & Valente secundum Cosm. quinto Idus Octobris terrae motus in Bithynia factus Nicaeam urbem deturbauit. Recenset eandem cladem Hieronymus in Chronico hoc eodem anno quinto Imperatorum, traditque eam funditus euersam. Sed subdit Socrates: Iste duodecimus annus fuit post ruinam Nicomediae. Paulo post multae partes Gergete vrbis Heliopontis altero terrae motu conuulsata ceciderunt. Verum quoniam ista hoc modo enuenerit, nihil magis tamen Eudoxij Episcopi Arianorum & Valentis Imperatoris diuini ad pietatem & rectam de religione opinionem commoti fuerunt. Nam crudeliter in eos saeuendi, qui ab ipsi in fide dissentiebant, nullam aliquando finem fecere. Ipsi terrae motus videbantur tumultus in Ecclesia certa fuisse indicia. At quoniam complures sacerdotum (vt dixi) erant in exilium eieci, tamen Basilii & Gregorius soli (quorum ille Caesarea Cappadociae Episcopus fuit, hic Nazianza vrbis obscura & perennis Caesarea finitima) diuina prouidentia propter excelsam pietatem patrii sedibus miramine pulsati fuerunt. haec Socrates. ac hoc sane tempore neuter eorum erat Episcopus: quatio autem ambo ad Episcopatus honorem fuerint eieci, inferius suo loco dicturi sumus.

d Hier. ep. II.

VI.

Terrae motus in oriente

e Socr. lib. 4. c. 10.

Quod vero ad Nicenum terrae motum spectat: occasione Caesari fratris, qui ibi tunc degens magno miraculo diuina ope seruatus fuit, meminit illius Gregorius Nazianzensis his verbis: Lam vero qualem miraculum censendum est, quod circa eum contigit, ipsum simul & parentem pietatis illustrissimum praebens argumentum? In Bithynia verfabatur, imperium ab Imperatore haud postremum administrans. Quasi fors supradem minere fugebatur, ac thesaurorum curam gerebat. Hoc

VII.

f Gr. Naz. or. in laud. Caesari. Casarius Praeib. Gregorius lib. 1. 1. 1.

facramenti, quod vno baptismo ab vna progenie ice
Christiana religione geniti essent.

XIV. At antequam hac de re orationem longius protraha-
mus, temporis ratio ex more firmanda est, vt ea stabilita,
cetera, que dicenda erunt, inconcussa coherere veritati,
Auctor est S. Hieronymus 4. Optatum sub Valentiniano
& Valente P. incipibus scripsisse aduersus patris Donati-
tine calumniam libros sex (alias septem) quibus ostendit
deret crimen Donatianorum in nos falso intorqueri. Sed
quoto postillimum anno horum Imperii ipse scripserit,
cum nec ipse, nec alius dicat: vt in hunc potius annum,
nempe postquam Damasus federe cepisset, reuocemus,
ratio postulat, vt asperiamus. Sane quidem, si habenda ratio
est Optati testificationis id ipsum bis affirmatis, ad hęc
ipsa tempora ea scriptio referenda est, cum a tempore Dio-
cletiani persecutionis in Africa sub Anulino Proconfuli
Carthagini, & Floro, in Numidia, vsque ad tempus, quo
ea scriberebat, numeret annos sexaginta. & quod excurrit:
ait enim primo h. Ferme ante annos sexaginta, & quod excurrit,
per totam Africanam persecutionis est deagata a temporibus, qua alios
secut martyres, alios confessores, nonnullos sancta prestant in mor-
te, &c. & post multa c. Alia persecutio, qua facti sub Diocletiano &
Maximiano; quo tempore fuerunt & impy iudices, bellum Chris-
tiano nominis inferentes: ex quibus in provincia proconfulari ante
annos sexaginta, & quod excurrit, fuerat Anulimus, in Numidia
Florus. Porro secundum chronologiam ab ipso Optato
prescriptam, & ea, que dicta sunt de his suo loco superi-
us, cu conser ea contigisse anno Domini recentissimo
seculo ad tertio, additis his illis sexaginta annis, quod in-
tercedit temporis vsque ad illud tempus Optati: dicen-
dum profecto esset, ipsum elucubraste commentarium
illum anno Christi trecentesimo sexagesimo.

Sed quod additur. Et quod excurrit. hęc ipsa verba ibi
addita quoniam sint sensu accipienda, peruestigandum ac-
curatius est. Vbi sunt ea dicendi locutione S. August. d. an-
tea vero Paulus iure confusus, & sic qui alii: quod illud
imporat, quod alii frequenter dicere consueuerunt, *Es
amplius non autem quod dici solet, Plus minusve, vel circi-
ter: nam illud, Quod excurrit, maiorem semper notatio si-
gnificat numerum. Sed quousque eadem, Quod excurrit,
habent laxanda sunt, vt cuttat: puto vsq; ad sequentem
decadem posse terminum prorogari, quod enim ea verba
non nisi numero denario simpliciter, vel per decades mul-
tiplicato, inuenimus apponi consueuisse; inducimur, vt
dicamus, illud, Antis sexaginta, & quod excurrit, vsque tan-
tum ad septuagesimum exclusiue extendi potuisse: ac
proinde quod Optatus ait, a persecutione Diocletiani,
quo codices quatuor sunt ad combrendendum, annos nu-
merari sexaginta, & quod excurrit, nihil prohiberi, quin
illis verbis possit prærens annus includi, qui est quintus
post sexagesimum a notata superior Diocletiani persecu-
tione.*

XV. Sed quod additur. Et quod excurrit. hęc ipsa verba ibi
addita quoniam sint sensu accipienda, peruestigandum ac-
curatius est. Vbi sunt ea dicendi locutione S. August. d. an-
tea vero Paulus iure confusus, & sic qui alii: quod illud
imporat, quod alii frequenter dicere consueuerunt, *Es
amplius non autem quod dici solet, Plus minusve, vel circi-
ter: nam illud, Quod excurrit, maiorem semper notatio si-
gnificat numerum. Sed quousque eadem, Quod excurrit,
habent laxanda sunt, vt cuttat: puto vsq; ad sequentem
decadem posse terminum prorogari, quod enim ea verba
non nisi numero denario simpliciter, vel per decades mul-
tiplicato, inuenimus apponi consueuisse; inducimur, vt
dicamus, illud, Antis sexaginta, & quod excurrit, vsque tan-
tum ad septuagesimum exclusiue extendi potuisse: ac
proinde quod Optatus ait, a persecutione Diocletiani,
quo codices quatuor sunt ad combrendendum, annos nu-
merari sexaginta, & quod excurrit, nihil prohiberi, quin
illis verbis possit prærens annus includi, qui est quintus
post sexagesimum a notata superior Diocletiani persecu-
tione.*

XVI. Quod autem ad hanc vsque annum notatum tempus
illud incertum excurrit finamus, illud per facile persuasit,
quod idem Optatus e cum rexit successorem Romano-
rum Pontificum, Damasi meminit post Libericum iuce-
ceditis. Quod vero Siricii quoque post Damasum peni-
tur, additus creditur a Libarito, qui Siricii tempore li-
brum exscriptis: nam nequaquam tempus sedis Siricii
Optatum attingisse, omnes æque consentiant: neque enim
sibi coherent (quod testatur S. Hieronymus) Optatum
scripsisse sub Imp. Valentiniano & Valente, eodemque
tempore sedisse Siricio: cum præterim Angustinus de
Optato agens, nequaquam vt sui temporis hominis, sed
antiquioris meminisse videatur: quamobrem vix Damasi
prima tempora attingisse putatur, neque diu suis scriptis
superuixisse. Consentit quidem etiam Balduinus, vix sane
diferens, ipso initio sedis Damasi ponit anno Domini tre-
centesimo septuagesimo, quem anno superiori federe
cepisse, peripicue demonstramus, quamobrem in hoc
ipso anno, quo primus ab soluitur sedis Damasi, & secun-
dus inchoatur, ipso quoque consentiente, Optatum scri-
psisse dicimus. His iam de tempore elucidatis, superest, vt

de causa tractemus. Cum igitur (vt dictum est) Donati-
sta, ipseque Parmenianus eorum primarius Antistes co-
gredi cum Ecclesie Catholice Episcopis dedignarentur;
Optato necessario incubuit, vt veritas defensionem scri-
pto perageret: contestatur enim hoc ipse suæ lucubratio-
nis exordio, cum post pauca ista præfatur f. Omnes quidem,
Donatistæ scilicet, per singula loca in aliquid vocibus perfrē-
unt: sed vnum quidem vix inuenimus, cum quo per literas hoc modo lo-
quamur, Parmenianum scilicet fratrem nostrum, si tamen se a no-
bis vel hoc nomine nuncupari permittit. Et quia collegium Episco-
pale nolunt nobiscum habere commune: non sunt college. si nolunt ta-
men, vt supra diximus, fratres sunt. Frater meus igitur Parmenia-
nus ne ventose ac nude, vt ceteri, loqueretur, quicquid sentire potius,
non solum dicit, sed etiam in scriptura digestat. Cuius dicitur, cum re-
spondere veritate cogente, compellimur: erat inter nos absentes quo-
modo collatio. Et modo & satisque debetis aliquorum: nam a
multis desideratum est, vt ad erucendam veritatem, ab aliquibus de-
fensoribus partium conflictus haberetur: & fieri potuit. Sed quo-
mam & accessum prohibent, & aditus intercludunt, & consilium
vitant, & colloquium denegant: vel tecum mihi frater Parmeniane,
si isto modo collatio. Et quia tractatus tuus, quos in manibus & in
ore multorum esse voluisti, non asseruisti tuum, neque contempsisti, sed
omnia a te dicta patienter audiri: audiri & tu humilitatis nostra
responso. Hęc Optatus.

Quid autem tractatus ille suis Parmenianus probare
natus fuerit, idem Optatus hęc subdens declarat his
verbis: Ego intelligo, & tu non negas, & quis sapiens peritider, te
nulla alia ratione tam prolixè tractasse, nisi vt Ecclesiam Catholi-
cam tuis tractatibus inchoe pulseres. Sed vt intelligi datur, aliud
habet animus, aliud sonat sermo: denique omnia id video dixisse con-
tra Catholicam, imò multa pro Catholica, cum Catholicus non sis,
&c. hęc idcirco, quod Donatistæ, non argueretur esse schis-
matici, Catholicam Ecclesiam penes se esse tantum, pro-
bare niterentur: qui vero ab illis separati essent, extra Ec-
clesiam Catholicam vagari dicerent, hoc eque probare
scriptis suis Parmenianus adnibatur. In parte Donati est
se Catholicam, reliquis vero omnes toto Orbe terrarum
diffusas Ecclesias esse schismaticas: cum illud inter hæc, qd
est verum, astrueret, Ecclesiam Catholicam non nisi v-
nam esse posse. Quamobrem in eo potissimum totius
quæstionis videbatur cardo reuolui, vt certis notis confi-
gnaretur, distinctis differentiis definitur, atque ex-
pressis proprietatibus monstraretur, que vere esset Ec-
clesia Catholica, vt sic apud quos esset, pariter intelligi
posset.

Nobilis sane fuit hæc tractatio argumenti, quam &
Optat⁹ digne quidem est profecutus: ad quem prouoci-
di essent omnes hæretici, illos dico, quibus inest aliqua
veritatem indagandi voluntas, nec obstinato animo, per
quam semel ingressi sunt erroris viam, obfirmato vultu
secuti percurrunt. Videas n. Optatum more maiorum as-
seueranter definire g. à Catholico nomine eos profus ex-
cludi, quibus cum Romana Ecclesia non communicat,
eosque tantum eo nomine legitime gloriari, quibus Ro-
manæ Episcopus coniungitur commercio Formatum.
Porro quod & illud etiam aduersariorum affirmatione
certum haberetur; Vbi non esset Catholica, nec ibi inesse
posse veritatem; & contra, Vbi probaretur Catholica Ec-
clesia esse, imbi reperiri necessario veritatē: Optatus hæc
in fine contra Parmenianum h. Sina est, qua apud res veritas
inueniri potest, cui Catholica videtur obistere? Aut quod apud nos
esse mendacium poteris approbare, in vna communionē esse cum toto
Orbe terrarum? Nunquid poteris approbare mendacium, symbolon
verum & vnicam retrahere & descendere? Nunquid poteris approbare
mendacium cathedræ Petri, & clauis regni calorum à Christo
concessas, vbi est nostra societas? hæc & alia ipse: ac de his pluri-
bus superius actum est.

Cæterum non Optatus tantum Parmenianum ita de-
lirantem redarguit, sed & ipsius communionis Ticonius
Donatistarum prudentior impugnauit. At horrefce-
bant plane aures blasphemiam illam audire, Catholicam
Christi Ecclesiam toto Orbe diffusam iam penitus pe-
nisse, & in Africa tantum, nec apud omnes, sed eos solū

XVII. DIGNI-
NANT DO-
NATISTÆ
CONFER-
RE CVM
CATHOLI-
CIS. Opta. li. 1.

XVIII. DONATI-
STÆ DE
NAS SE
TANTVM
ESSE EC-
CLESIAM
CATHOLI-
CAM DI-
CERANT.

XIX. g. Opt. li. 2.
PENES
QVOS SIT
ECCLIA
CATHO-
LICA.

XX. TICONIVS
DONATI-
STÆ AD-
VEREA-
TVR PAR-
MENIANO.

qui essent partis Donati, tanquam arcam Noe, diluio pereunte Orbe integram esse relictam, Ticoni, inquam, aduersarius Parmenianus, scilicet sicut, quam profitebatur, Episcopo, illud scriptis confirmavit, atque defendit, Catholicam Dei Ecclesiam nequaquam coactam angustis terminis partis Donatitarum, sed longe lateque per orbem Christianam ubique perseuerare diffusam, nec potest peccatis hominum tolli, euacuarique ex humanis excessibus Dei promissiones. Hac ita sententiam Ticoni Parmenianus admonuit, sic, itaque ad eum epistola, cum nihilominus in eadem sententia per maneret, eundem a nasnematate perculit. Testatur id quidem S. Augustinus a his verbis:

a Aug. cont. Parmenian. lib. 1. c. XXI.

TICONI SENTENTIA DE ECCLESIA CATHOLICA.

Ticonis enim omnium sanctorum scripturarum uocibus circumfusum enigmati, & ueluti Ecclesiam Dei toto Orbe diffusam, sicut de illa tanto ante per coram & ora sanctorum praesertim atque praedictum est. Quo percepto, suscipit aduersus ipsos suos demonstrare & asserere, nullis hominibus quamuis sceleratione & immanitate peccatione praescribere promissa Dei, nec ad agere quouolibet intra Ecclesiam constitutorum quamlibet imperitiam, et fides Dei de Ecclesia futura & diffusanda usque ad terminos Orbis terra, qua in promissa Patrum retenta & nunc exhibita est, euacuaretur. Hoc ergo Ticonis cum reuolueret capisque dissereret, & ora contradicentium multis & magnis ac mansuetis sanctarum scripturarum testimonij opparet: non uidit, quod consequenter uidentem fuit, illos uidelicet in Africa Christianos pertinere ad Ecclesiam toto Orbe diffusam, qua uique non sibi ab eisdem Orbe communione atque unitate sciantur, sed ipsi Orbe terrarum per communionem canonebantur. Parmenianus autem caterisq. Donatistis uiderant hoc esse consequens, & maluerunt suscipere obsecrationum animam aduersus aperitionem ueritatem, quam Ticonius assererat, quam ea concessa superari ab Africanis Ecclesiis, qua illius unitate, quam Ticonius assererat, communionem gauderent, unde scilicet separassent. Et Parmenianus quidem primo eum per epistolam, uelut corrigendum putauit: postea uero ex Concilio eorum perhibet damnatum. haec Augustinus, apud quem est de eodem Ticonio crebrior mentio, ut cum in commentariis de doctrina Christiana de eodem sic ait:

b Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII.

SCRIPTA TICONI de Gennadio de uirg. il. lib. 1. 18.

RECINTI DIBUS DONATI ST. AD VIK IAN VIK MA TORIBUS: d Aug ad Valent. 17. 28.

Ticonis quidam, qui contra Donatistis inuestigatione scripsit, cum fuerit Donatista: & illic inuoluitur absurdissimi cordis, uiciorum non omni ex parte relinquere uoluit: fecit librum, quem Regularium uocauit, quia in eo quaedam septem regulas excoctas est, quibus quasi clauibus Annuarum scripturarum aperiantur uocata. haec ipse, qui eas singulas numerat. Caeterum quod ad scripta Ticoni spectat: reuoluit omnia Gennadius, de eo sic scribens ei: Ticonis natione Afer, in diuini literis eruditus iuxta historiam sufficenter, & in secularibus non ignarus, fuit in Ecclesiasticis quoque negotijs studiosus. Scripsit de bello intestino libro tres, & expositiones diuersarum causarum, in quibus ad suorum defensionem antiquarum mentium Synodorum: & quibus omnibus agnoscutur Donatiana pars fuisse. Quod ad has Synodos pertinet, erant antiqui illi conuentus ab iisdem Donatistis celebrati, quos Ticonius aduersus Parmenianum adduxit in medium, ut ex illis conuinceret, ipsum ac ceteros Donatistas a praeiis eiusdem communionis Episcopis de ualle. Fidem facit horum omnium Augustinus d, cum ad Vincencium scribens haec ait: Scribit enim ille Ticonius, homo (ut dixi) uelut a communioni, a decem & septuaginta Episcopis ueluti Concilium Carthagini celebratum. In quo Concilio per septuaginta & quatuor dies, postpositis omnibus praeteritis, limacem esse conueniam atque decretam, et Traditoribus inmensis criminis reus, si baptizati uolent, pro integris communiaeretur. Deuterium etiam Macrinensem Episcopum communioni ueluti dicit, Traditorum non plerum conuocatum Ecclesia misisse, & secundum statuta illius Concilij a decem & septuaginta Episcopis ueluti facti, scisse eum Traditoribus unitatem, eoque Deuterio post hoc factum ingreter communicasse Donatistis, nec solum hinc Deuterio, sed etiam uincenssi Macrorum Episcopum per quatuordecim annos, quos dicit ueluti ad persecutionem per Macarium factam Traditoribus sine baptismo communicasse. Sed dicit, Quis est iste Ticonius? Ille est Ticonius, quem Parmenianus rescribendo composuit, & eum detrahe, ne alia scribat, non tamen rescribit ea ipsa, qua scribit, haec Augustinus: ex quibus assertionem Ticoni illud expressum habetur, rebaptizationem a Donatistis a temporibus Maca-

rianis, nempe sub Constantino Imperatore indutam fuisse Sed ad acceptam a Gennadio de lubricationibus Ticoni narrationem redemus.

Composuit, inquit, & Regulas ad inuestigandam & inueniendam intelligentiam scripturarum acta, alias septem, quae in uis uolumus conuoluit. Episcopus & Apocalypsim laudans ex integro, nihil in ea carnale, sed totum intelligens spirituale. In qua expositione dixit, Anglicam nationem uicisse. Mille quoque annorum regni in terra uisorum post resurrectionem futuram suspulionem talis: nequa de terra carne mortuorum resurrectione futura, uiam inuoluit, & aliam inuoluit, sed uiam & seculum omnium, in qua resurgere etiam abortiunt reformati, ne quid humani generis deformatum antea subsistat intereat, ostendit. Distinctionem sanctuarum resurrectionum ita facit. Primam, quam inuoluit Apocalypsi dicit, eadem modo in Ecclesia incrementum agi, uisum fuisse per filium, a mortuorum peccatorum suorum per baptismum ad uita aeterna suscipiendam suscipiendam uero generaliter omnium hominum carnis. Floruit hic uis aetate, qua iam memorato Rossinus, Theodosio & suo cetero regnauit, haec Gennadius. Sed plane mea sententia erant, quod putat Ticonius qualem fuisse Rossini: nam constat eum uicisse Parmenianum eropibus, qui Donatistarum agebat Episcopum. Quod si uel minus dicitur post haec suspulio, illud afferendum est, Ticonium senem, inueniem uero exiisse Rossinum.

XXIII. RAVENNA DEBOKI FTIS TI COMIT.

At non Opatrus tantum atque Ticonis scripta Parmenianus impugnat, sed multum post temporis id felicitate praestitit Augustinus, qui aduersus illam potissimum epistolam, quam ipse contra Ticonium se scripsit, tribus agens libris eam resellit. Quae autem post haec Parmenianus contra Catholicam in Africa Ecclesiam egerit, & quae conuocata sunt inter ipsos Donatistas constata dissidia, suo loco dicantur sumus. Quod ad modum reliquum est de Opatro Episcopo Miletitano, cuius occasione ad haec de Ticonio & Augustino digesti sumus: magna ipse apud posteros Africanos Catholicos ueneratione uiguit: etenim S. Augustinus digno praeconio eum nominat, & atque inter praefatos Ecclesiasticos tractatores adnumerat. Fulgentius eundem eum sanctum appellat, eius in exponendo sensum Pauli interpretationem commendat. Porro eius memoria relata in tabulis Ecclesiasticis pridie nonae lunae, publica lectione fit in Ecclesia annis singulis rediuit h. Caeterum ab hoc, de quo agimus, longe discreuit fuit Opatrus illi, qui hoc eodem saeculo uixisse reperimus, nempe Opatrus Donatista, qui inter fuit Concilio Cirtensi, alius item Donatista Concilio Bagalenensi, uel ille nefandus Opatrus Gildonianus, de quibus sinisterius mentio est. Porro status Africanae Ecclesiae in detritis dilabebatur, impis Donatistis non scriptis tantum, sed uigilantibus, armatis nimium (quod dictum est superius) ad omnium terrorem circumuallationibus. Sed de his alia plura.

XXIV. S. ARGENTINUS IMPUGNA VIT SCRIP TA PARMENIANI.

IESU CHRISTI Annus 369.

DAMASI PAP. VALENTINIANI IMP. 6. ANNUS 3. VALENTIS

TRICESIMO SEXAGESIMO NONO Christiano Valentiniano nobili puero, & Aurelio Victore Coll. Olybrii praefectum Urbani gestit, sub quo schismatici Romae & in suburbanis denotatam uentem repressi sunt tam per eundem Olybrium, tum etiam per Agnatum eius Vicarium, faciente in omnibus iuste cause Damasi Valentiniano Imperatore, cuius ea de re extant scripta hinc anno data tam ad eundem Olybrium, quam etiam ad Agnatum quae ex Codice Vaticano superius citat reddemus. Sed primum ne ambiguitas aliqua oritur, de eiusdem Olybrii tempore praefectura: sub memoratis quidem Consulibus tam accidisse, com-

a Aug. cont. Parmenian. lib. 1. c. 20. XXII. b Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. c Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. d Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. e Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. f Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. g Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. h Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. i Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. k Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. l Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. m Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. n Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. o Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. p Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. q Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. r Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. s Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. t Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. u Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. v Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. w Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. x Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. y Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII. z Aug. de doctr. Chri. lib. 3. c. 20. XXII.

OLYBRII PRAEFECTURA VRBANA.

plura